

Τά ποιήματα που έζησα στο σώμα σου σωμαίνοντας,
θά μου ζητήσουν, κάποτε, όταν φύγεις, τή φωνή τους.

Όμως έγω δέ θάχω πιά φωνή νά τά μιλήσω. Γιατί έσύ συνήθιζες πάντα
νά περπατάς γυμνόποδη στίς κάμαρες, κι ύστερα μαζεύόσουν στο
κρεβάτι

ένα κουβάρι πούπουλα, μετάξι κι άγρια φλόγα. Σταύρωνες τά χέρια σου
γύρω στά γόνατά σου, αφήνοντας προκλητικά προτεταμένα
τά σκονισμένα σου ρόδινα πέλματα. Νά μέ θυμάσαι — μουλεγες — έτσι·
έτσι νά μέ θυμάσαι μέ τά λερωμένα πόδια μου· μέ τά μαλλιά μου
ριγμένα στά μάτια μου — γιατί έτσι βαθύτερα σέ βλέπω. Λοιπόν,
πώς νάχω πιά τή φωνή. Ποτέ της ή Ποίηση δέν περπάτησε έτσι
κάτω από τίς πάλλευκες άνθισμένες μηλιές κανενός Παραδείσου.

Άθηνα, 16.11.81